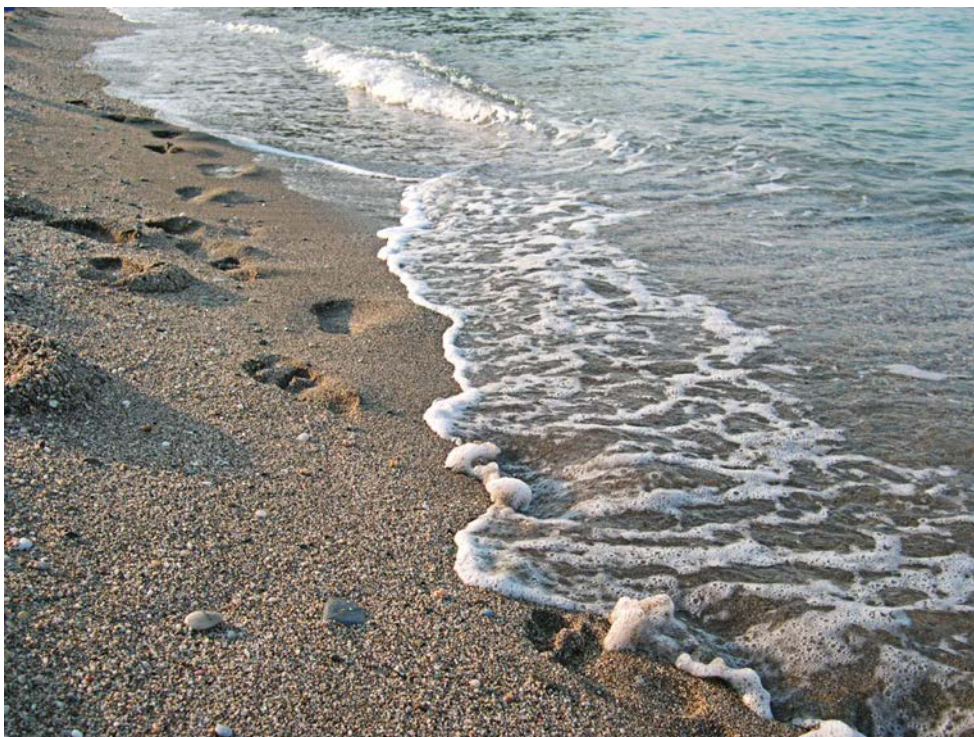

Vloedlijn.

De zee. Daar kan ik nooit genoeg van krijgen. Uren, dagen kan ik ernaar kijken en het verveelt me nooit. De zee zie ik als een levend schilderij; altijd hetzelfde en voortdurend verschillend. Niet één golf komt terecht op het strand op precies dezelfde manier als de golf die eraan voorafging of de golf die zal volgen.

Ik mag graag wandelen op de vloedlijn. Met de wind in mijn haren en het gedruis van de branding in mijn oren. En dan het liefst op blote voeten.

U weet wel: de vloedlijn, waar water en land zich –op een smalle strook- verenigen tot begaanbare grond. Waar de grond onder je voeten niet als los zand aan elkaar hangt maar verzadigd is van water en daardoor meer draagkracht heeft.

Wandelen in de vloedlijn zorgt dat je niet kopje onder gaat in de golven. En het zorgt er ook voor dat je niet moeizaam door het mulle zand hoeft te

ploegen. In de vloedlijn zak je niet weg. De voetsporen die je achterlaat vullen zich pas achter je met water.

Wandelen de vloedlijn brengt mijn gedachten altijd op de paradoxen van het leven, de schijnbare tegenspraken, het bij elkaar houden van zaken waarvan je zou denken dat ze niet met elkaar te verenigen zijn. De praktijk van de vloedlijn leert juist dat zand en water elkaar kunnen versterken en een te belopen weg voor je maken.

Zoiets als met de gedachten die ik heb over dood en hiernamaals, waarvan ik vertelde tijdens de gedachtenisdienst op 21 november. De uitersten van zwart gat en godsvertrouwen, van verbeelding en vermeende feiten samen laten komen, elkaar laten doordringen. Niet schrikken van ongerijmdheden maar die uithouden, in vertrouwen. Je gedachten elkaar over en weer laten verzadigen en versterken, zodat je niet verdrinkt in de zee en niet vastloopt in het steeds verschuivende zand van het strand.

Zoiets als verwoord wordt in dit gedicht van Marie Vasalis waarin zij haar gestorven moeder gedenkt en hoopt op weerzien. Het staat in haar in 2002 postuum uitgegeven bundel De oude kustlijn:

*Er was niets, dacht ik altijd, denk ik nog,
dat je niet kon. Heel mooie pakjes maken
ritselend met bruin papier –
de stroeve jampot opendoen, wonden verbinden,
gireren, condoleancebrieven schrijven,
voorlezen, spreken in vijf talen, bijna
verdronken honden uit het water halen
levendig luisteren naar langdradige verhalen.
Maar bij het einde van het lied zei je:
ik kan het niet, liefje, ik kan het niet.
En je bedoelde doodgaan. Uren door het mulle zand
gestrompeld, houvast zoekend met je hand.
Ook dat heb je tenslotte toch gekund,
beminde. En aan het strand zal ik je later vinden.
Laat me je vinden. Je kan het toch?*

Zoiets. Hoop ik.

Marieke van Baest